

Ханой: тротуари як спосіб життя

Азія є безумовним дивовижним світом для кожного, хто ніколи тут не мешкав. Тротуари або прогулянки по ним — лише одне, що спадає нам на думку. Проте, як вже говорилося раніше, у дивовижному світі можливо все, а що саме? — Розказую!

Побувавши у столиці В'єтнаму, місті Ханой, я знайшов цілу культуру різних занять на тротуарах: від бізнесу до «чайної церемонії». Особисто мені ніколи на думку не спало робити те, що можна знайти на місцевих маленьких вуличках. Думаю, варто почати з мопедів або як вони витісняють прогулянки по Ханою.

У В'єтнамі найпоширенішим транспортом для пересування є мопед. Причин для цього декілька. По-перше, вони дуже доступні. Якщо податок на авто може вдвічі перебільшувати саму вартість транспорту, то на мото все по-іншому. Його може дозволити собі майже кожен, у родинях може бути навіть по п'ять штук двоколісних, а починають на них їздити вже з маленького віку (звичайно, без жодних прав). По-друге, вузькі вулиці інколи просто не дозволяють проїхати машиною, що робить мопеди дуже зручними. Проте виникає гостра потреба цей транспорт десь залишати. В'єтнамці не стали вигадувати велосипед, і просто паркують мопеди у місцях, де мали би ходити пішоходи. А ще й беруть за це символічні п'ятдесят центів США. Вигідно? — Авжеж, проте не пішоходам. Хоча, на мій погляд, це не така і проблема ходити по дорогам, бо культура водіння тут зовсім інша. Їхати повільно, не зупиняючись та уникаючи будь-яких проблем.

Тему бізнесу ще не припиняю. Тут вже буде не так дивовижно для нас з вами, бо ми із цим знайомі — торгівля. Дуже часто можна зустріти різні маленькі точки із всілякими товари. За один квартал ви маєте можливість купити собі поїсти (і побачити як із вихлопними газами миється посуд, з якого їстиме) за один долар, взяти щось попити (на ваших очах зроблять

свіжий сік або смузі), накупити овочей та фруктів додому, а під кінець зробити зачіску та вилікувати зуби. Звучить як артхаусна смішнявка. Але, я не жартую!

Ну і як же не обійтись відпочинком! Ханойці, як і всі ми дуже любляють відпочивати. До прикладу, сидячи за прилавком, вони із радістю можуть прийняти свого доброго знайома, запропонувати чашку холодного чаю або кави та просто сісти посеред тротуару. А як же іншим проходити? — Нехай увесь світ зачекає! Я б відзначив, що тут панує культура терплячості. Обійди та потерпи. Нехай люди відпочивають. Хоча, якщо ти так зробиш, то тебе також обходитимуть і навіть не подивляться осудливим оком. Плюс і мінус в одному флаконі. Ба більш того, тут ще дуже люблять курити велику табачну трубку. Прямо на вулиці вас можуть зупинити та з радістю запросити вас приєднатися. Безкоштовно! Порада: хочете жити — не пробуйте, надто міцна.

Впевнений, що на цю тему можна написати не одну дисертацію, бо ви побачили лише маленьку частину із одного дня столиці В'єтнаму. Але ж ще існують різні культурні та традиційні особливості інших регіонів, які досліджувати та досліджувати. Особисто мій висновок дуже простий: народ сам створює власний стиль життя, що відображається навіть на таких звичних для нас речах як тротуари. Тож хто знає, можливо, настав час реформ класичного урбаністичного інституту?

Владислав Кушнір